

Arrest

nr. 122 472 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om in het bezit te worden gesteld van een F+-kaart.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gelet op de terechtzitting van 4 maart 2014, waarbij de zaak in voortzetting wordt gesteld op de terechtzitting van 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn is gehuwd met een Belgisch onderdaan met wie hij twee kinderen heeft, van Belgische nationaliteit.

Op 23 oktober 2008 ontvangt verzoeker een F-kaart. Verzoeker wordt volgens de verwerende partij eind oktober 2008 gearresteerd in Spanje voor drugsmokkel. Volgens verzoeker wordt hij in Spanje van zijn

vrijheid beroofd op 27 januari 2009. Hij stelt op 14 januari 2011 teruggekeerd te zijn uit België en op 27 januari 2011 opnieuw in het bezit te zijn gesteld van een nieuwe F-kaart. Op 16 maart 2011 zou hij opnieuw aangehouden zijn in Spanje om op 4 april 2012 in vrijheid te worden gesteld, waarna hij terugkeert naar België. Op 9 maart 2012 vraagt verzoeker een F-kaart aan.

Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing tot weigering, die luidt als volgt:

“(…) Deze vreemdeling heeft op 01/03/2012 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Betrokkene heeft het Rijk langer dan twee achtereenvolgende jaren verlaten. Hij werd op 22/10/2008 in Cadix (Spanje) gearresteerd voor drugsmokkel en werd opgesloten in de gevangenis. Hij zat daar sindsdien een gevangenisstraf van 3 jaar uit maar werd vrijgelaten in april 2012 en keerde in september 2012 terug naar België. Bovendien kreeg hij op 03.11.2012 een bijlage 13 sexies met inreisverbod betekend, waarop hij tot op heden nog geen gevolg aan gaf.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 gaat het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 20 VWEU en artikel 8 EVRM.

Hij stelt na een uiteenzetting te geven over artikel 8 EVRM in relatie met bevelen met een inreisverbod, onder meer dat de bestreden beslissing niet afdoend is gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en meent dat met dezelfde elementen rekening moet worden gehouden als deze die gelden voor het opleggen van een inreisverbod.

Het onderdeel wordt geformuleerd als volgt:

“Le requérant prend un troisième moyen tire de :

- La violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
 - la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit;*
 - La violation de l'article 20 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union Européenne ;*
 - La violation de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;*
- (…)*

Il est établi que les décisions de retour avec interdiction d'entrée constituent une ingérence dans la vie privée et familiale des étrangers dans la mesure où elles ont pour objectif d'« interdis[r] l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée » (article 1er, 8° de la loi du 15 décembre 1980);

Pour être compatibles avec l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, cette ingérence doit être prévue par la loi, poursuivre un but légitime, et être nécessaire dans une société démocratique ; les décisions de retour avec interdiction d'entrée sont considérées comme nécessaires dans une société démocratique si elles sont justifiées par un besoin social impérieux et proportionnées au but légitime poursuivi (Udeh c. Suisse, 16 avril 2013, requête n°12020/09, §§ 40-44);

La Cour a établi des critères devant guider les instances nationales dans le cadre de l'examen des décisions de retour avec interdiction d'entrée ; ces critères sont les suivants :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant;*

- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période;
- la nationalité des diverses personnes concernées;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ;
- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé ;
- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination » (Udeh c. Suisse, 16 avril 2013, requête n° 12020/09, § 45).

Faisant application de ces critères, la Cour a récemment jugé incompatible avec l'article 8 de la Convention une décision de retour avec interdiction d'entrée imposée à un étranger qui avait été condamné à plusieurs reprises pour trafic de stupéfiants ; cet étranger était père de deux enfants mineurs suisses, entretenait une relation avec une ressortissante suisse, et séjournait sur le territoire depuis 2001, de manière interrompue ; il avait un droit de visite de ses enfants tous les quinze jours (Udeh c. Suisse, 16 avril 2013, requête n° 12020/09);

Il ressort de l'application des mêmes critères que l'article 8 de la Convention s'oppose à ce qu'une interdiction d'entrée fasse obstacle au traitement d'une demande de titre de séjour introduite par le requérant en sa qualité de conjoint d'une ressortissante Belge, mère de leurs enfants mineurs belges ; Partant, la décision entreprise n'est pas valablement motivée ; elle viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.“.

2.2. De verwerende partij beantwoordt dit onderdeel als volgt:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 Vreemdelingenwet,
- de materiele motiveringsplicht,
- artikel 20 VWEU,
- artikel 8 EVRM.

Verweerder stelt vast dat verzoeker in de toelichting bij het derde middel de door hem voorgehouden schendingen koppelt aan het gegeven dat hem een inreisverbod werd gegeven. Verzoekende partij houdt voor dat dit inreisverbod strijdig zou zijn met de door hem aangehaalde rechtsregels, en er dan ook niet aan in de weg zou mogen staan dat hij in het Rijk verblijft en dat hem een F+kaart wordt betekend.

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing een beslissing dd. 04.06.2013 betreft houdende weigering van de afgifte van een F+ kaart.

De kritiek van verzoekende partij omtrent de geldigheid van het inreisverbod, rekening houdend met het feit dat hij ouder is van Belgische, minderjarige kinderen, is dan ook niet gericht tegen de in casu bestreden beslissing, maar wel tegen het inreisverbod dd. 03.11.2012.

Verweerder herhaalt dat dit inreisverbod door verzoekende partij niet werd aangevochten, en derhalve een definitief en uitvoerbaar karakter heeft. Verzoekende partij kan niet rechtens onderhavige procedure aangrijpen teneinde een oneigenlijk beroep in te stellen tegen dit inreisverbod, dat hem reeds op 03.11.2012 werd betekend.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het derde middel is onontvankelijk.

Terwijl ook de concrete kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partij haalt in een eerste onderdeel bij het derde middel aan dat artikel 20 VWEU geschonden zou zijn. De verzoekende partij is van mening dat hij recht heeft op een verblijfsrecht in toepassing van art. 20 VWEU zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Ruiz Zambrano c. Onem.

De verzoekende partij toont met zijn verwijzing naar het arrest Zambrano niet aan dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als deze weergegeven in het arrest in kwestie.

Dit blijkt op zich al uit volgende vaststellingen:

- Het arrest Zambrano had betrekking op het lot van minderjarige kinderen, die verplicht zouden worden hun ouders te volgen indien aan hen de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de problematiek in casu gelijkaardig zou zijn, nu de bestreden

beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, doch wel een beslissing houdende weigering van de afgifte van een F+ kaart, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk motiveert dat het verzoekende partij vrijstaat om eventueel een verzoek tot terugkeer in te dienen, conform de geldende bepalingen.

- Bovendien heeft de moeder van de kinderen wel de Belgische nationaliteit, en kunnen de kinderen in elk geval bij hun moeder verblijven.

- Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de kinderen (en hun moeder) geruime tijd gescheiden hebben geleefd van hun vader, zodat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat hij een natuurlijk recht op gezamenlijk verblijf zou kunnen laten gelden.

- Terwijl het arrest Zambrano ook uitdrukkelijk betrekking heeft op de ouder die zijn kinderen ten laste neemt, daar waar verzoekende partij hieromtrent geen enkel bewijs voorlegt. De enige waarneembare activiteiten van verzoekende partij zijn, op basis van de stukken van het administratief dossier, het plegen van criminele activiteiten. Sedert zijn terugkeer kwam verzoeker reeds in aanraking met de politiediensten voor feiten van diefstal, oplichting...

De verzoekende partij beperkt zich tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, die uiteraard niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

"Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest Zambrano van het Europees Hof van Justitie. Verzoekster laat na uiteen te zetten dat haar eigen situatie gelijkaardig is aan de feiten zoals uiteengezet in het arrest Zambrano." (R.v. V nr. 81 969 van 30 mei 2012)

De schending van art. 20 VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert in een tweede onderdeel de schending aan van art. 8 EVRM. Dit artikel zou geschonden zijn aangezien aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd betekend.

Verweerder merkt dienaangaande op dat dit bevel met inreisverbod niet de bestreden beslissing betreft.

Dit middel is dan ook onontvankelijk.

Terwijl de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet kan worden ingezien hoe deze een schending van art. 8 EVRM met zich zou kunnen meebrengen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/Belgie, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Belgie, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/Belgie, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd bevestigd dat de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de mogelijkheid van verzoekende partij om een vraag tot terugkeer in te dienen conform de geldende regelgeving.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden als ouder van een minderjarig Belgisch kind, staat het hem eveneens vrij daartoe de nodige stappen te ondernemen - hetgeen verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier inmiddels heeft gedaan.

Het middel faalt in rechte."

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat het hoger beschreven onderdeel ontvankelijk is omdat het niet gericht is tegen een bevel met inreisverbod en enkel met dergelijke beslissing een vergelijking maakt. De verwerende partij kan in haar redenering niet gevolgd worden.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid haar beslissingen afdoende te motiveren. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker stelt onder meer dat geen motief is terug te vinden over het belang van de kinderen, de mogelijkheid hen te ontmoeten indien hem geen verblijf wordt toegekend, zijn familiale toestand en zijn sociale en culturele banden.

Deze stelling is correct. In de bestreden beslissing valt te lezen: *“Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkenen zijn voorgelegd.”*

Dergelijke motivering is niet afdoend omdat de Raad op generlei wijze, en ook verzoeker niet, kan nagaan of er rekening is gehouden met de familiale situatie van verzoeker en de sociale en culturele omstandigheden. Uit deze motivering blijkt evenmin wat dient te worden verstaan onder *“relevante elementen”* en welke documenten de verwerende partij in aanmerking heeft genomen om tot de beoordeling van de bestreden beslissing te komen.

Waar de verwerende partij thans in haar nota tal van opmerkingen maakt omtrent de sociale en familiale situatie van verzoeker, vormen deze een aposteriori motivering en ontslaat het gebrek aan het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing de verwerende partij niet van haar motiveringsplicht.

Het onderdeel is in de hierboven omschreven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om in het bezit te worden gesteld van een F+-kaart, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN